

A Tribunal du travail de Bruxelles (17. tanács) 2004. szeptember 8-i ítéletével a Gérald De Cuyper kontra Office national de l'emploi ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-406/04. sz. ügy)

(2004/C 284/21)

A Tribunal du travail de Bruxelles (Belgium) 2004. szeptember 8-i ítéletével, amely 2004. szeptember 23-án érkezett a Bíróság Hivatalához, a Gérald De Cuyper kontra Office national de l'emploi ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Tribunal du travail de Bruxelles a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

A munkanélkülségről szóló, 1991. november 25-i királyi rendelet 66. cikkében a támogatások nyújtása feltételeként előírt, Belgiumban való tényleges tartózkodási kötelezettség, amely egy olyan 50 év feletti munkanélküli esetében került alkalmazásra, aki az említett királyi rendelet 89. cikke alapján jelentkező kötelezettség alóli mentességben részesül, amely magában foglalja a munkaerőpiacon való rendelkezésre állásra vonatkozó feltétel alóli mentesülést, nem korlátozza-e az Európai Közösségeket létrehozó szerződés 17. és 18. cikke által valamennyi európai polgár számára biztosított szabad mozgás és tartózkodás jogát?

A munkanélküli támogatás engedélyezésére hatáskörrel rendelkező állam nemzeti területén való tartózkodásra vonatkozó ezen kötelezettség, amelyet a nemzeti jog a munkanélküliek támogatására vonatkozó törvényes feltételek betartásának ellenőrzése követelményével indokol, eleget tesz-e az arányosság követelménynek, amelyet be kell tartani e közérdekű cél követése során, amennyiben ez a kötelezettség korlátozza az Európai Közösségeket létrehozó szerződés 17. és 18. cikkében valamennyi európai polgár számára biztosított szabad mozgás és tartózkodás jogát?

A tartózkodásra vonatkozó ezen kötelezettség nem vezet-e hátrányos megkülönböztetéshez azon európai polgárok között, akik a munkanélküli támogatások nyújtásának biztosítására hatáskörrel rendelkező tagállam állampolgárai, azáltal, hogy elismeri e jogot azok esetében, akik nem gyakorolják a Szerződés 17. és 18. cikkében biztosított szabad mozgás és tartózkodás jogát, míg annak gyakorlását ezen korlátozás elriasztó hatása által megtagadja azoktól, akik azzal élni kívánnak?

A Hoge Raad der Nederlanden 2004. szeptember 24-i végzésével a Staatssekretaris van Financiën kontra Stichting Kinderopvang Enschede ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-415/04. sz. ügy)

(2004/C 284/22)

A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) 2004. szeptember 24-i végzésével, amely 2004. szeptember 24-én érkezett a Bíróság Hivatalához, a Staatssekretaris van Financiën kontra Stichting Kinderopvang Enschede ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Hoge Raad der Nederlanden a következő kérdéstről kéri a Bíróság döntését:

Úgy kell-e értelmezni a hatodik irányelv⁽¹⁾ 13. cikke A. része (1) bekezdésének g), h) és i) pontját, hogy a kérelemben részletezett, a még nem tanköteles korú gyermekek napközbeni és az iskoláskorú gyermekek iskolaidőn kívüli felügyeletét otthonukban ellátó napközisülők által végzett szolgáltatás közvetítését az e rendelkezések egyikének vagy e rendelkezések közül többnek az értelmében vett szolgáltatásnyújtásnak kell tekinteni?

⁽¹⁾ HL L 145., 1977.6.13., 1. o.

A Cour d'appel de Poitiers (2. polgári tanács) 2004. szeptember 21-i határozatával a Conseil général de la Vienne kontra Directeur général des douanes et droits indirects ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-419/04. sz. ügy)

(2004/C 284/23)

A Cour d'appel de Poitiers (2. polgári tanács) a Bíróság hivatalához 2004. szeptember 30-án érkezett 2004. szeptember 21-i határozatával az előtte a Conseil général de la Vienne és a Directeur général des douanes et droits indirects között folyamatban lévő eljárásban előzetes döntés iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Cour d'appel de Poitiers a következő kérdéstről kéri a Bíróság döntését:

A Közösségi Vámkódexnek a vámtartozás összegének beszedésére vonatkozó 871. cikke akként értelmezendő-e, hogy az egy feltétlenül alkalmazandó és eltérés esetén semmiséget maga után vonó eljárást vezet be arra az esetre, ha a nemzeti vámhatóságoknak a beszedési eljárás bármely szakaszában egy jóhiszemű megfizetésért felelős személyt illetően kételyei merülnek fel egy elkerült vámtartozás beszedésére vagy elengedésére vonatkozó kritériumok alkalmazhatósága tekintetében, mivel abban az időpontban, amikor e vámtartozást – amely egy kanadai szállító által biztosított audiovizuális eszköz üzemeltetésének helyéül szolgáló szabadidőpark belépődíjának szükség-szerűen részét képező átalánydíjnak ezen eszköz beszerzési árába történő esetleges beépítésével kapcsolatos – be kellett volna szedni, nem vették figyelembe, hogy a látogató, miután megfizette ezt az átalánydíjat, igénybe vette-e az eszközt vagy sem?

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (harmadik tanács) a T-180/02. és T-113/03. sz. G. Gouvras kontra az Európai Közösségek Bizottsága egyesített ügyekben 2004. július 15-én hozott ítélete ellen Georgios Gouvras által 2004. szeptember 29-én benyújtott fellebbezés

(C-420/04. P. sz. ügy)

(2004/C 284/24)

Georgios Gouvras, képviselik: A. Coolen, J. N. Louis, E. Marchal és S. Orlandi, ügyvédek, 2004. szeptember 29-én fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (harmadik tanács) a T-180/02. és T-113/03. sz. G. Gouvras kontra az Európai Közösségek Bizottsága egyesített ügyekben 2004. július 15-én hozott ítélete ellen.

A felperes fellebbezésében azt kéri, hogy a Bíróság:

– a következőképpen határozzon:

helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróságnak a T-180/02. és T-113/03. sz. G. Gouvras kontra az Európai Közösségek Bizottsága egyesített ügyekben 2004. július 15-én hozott ítélete azon részét, amelyben az elutasította a T-180/02. sz. ügyben megemmisítés iránti, továbbá a javadalmazásának a kirendelése idején Luxemburgba áttulatható része legfeljebb 35 %-ra korlátozását tartalmazó, 2002. április 30-i bizottsági határozat ellen irányuló kereseti kérelmeit;

– majd új rendelkezésekkel,

hatalmazza fel a fellebbezőt jogi érvei és kereseti kérelmei megfelelő módosítására;

– ennek esetleges elutasítása esetén,

semmisítse meg a 2001. június 14-i bizottsági határozat összes rendelkezését, valamint a 2002. április 30-i bizottsági határozat azon részét, amely által javadalmazásának 35 %-ára korlátozza annak Luxemburgba, tehát szokásos alkalmazási helyére áttulatható részét;

kötelezze az alperest az eljárás mindkét bíróság előtt felmerült költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Az Elsőfokú Bíróság jogkérdésben tévedett akkor, amikor úgy ítélte meg, hogy a Bizottság ellátta a felperest az ahhoz szükséges tájékoztatással, hogy szolgálati érdekből történő kirendelésének elfogadása előtt érdekeit érvényesíthesse. A Bizottság valójában nem tájékoztatta a felperest azzal a határozattal kapcsolatban, hogy alkalmazási helyét Athénba helyezi át, sem pedig ennek pénzügyi következményeiről, mint például a külföldi munkavégzési támogatás és az utazási költségtérítésre való jogosultság megszüntetéséről, valamint a javadalmazását érintő, Görögország vonatkozásában alkalmazandó súlyozási együttható alkalmazásáról.

Hasonlóképpen, az Elsőfokú Bíróság jogkérdésben tévedett akkor, amikor úgy ítélte meg, hogy a jelen ügy esetében fennállnak a személyzeti szabályzat 85. cikkében előírt feltételek. A tartozatlanul kifizetett összeg visszatérítése ugyanis feltételezi a kifizetés olyan szabálytalanságát, amelyről a kedvezményezett tudott, vagy amelyről a – annak nyilvánvalóan hibás jellege miatt – a kedvezményezettnek tudnia kellett. Jóllehet a személyzeti szabályzatban nem található kifejezett rendelkezés az alkalmazási hely meghatározására vonatkozóan, jelen esetben nem lehet szó szabálytalanságról, egyébként pedig figyelembe véve magának a Bizottságnak a felperes jogaival kapcsolatos bizonytalankodását, nem vélemezhető, hogy a felperes a kifizetés szabálytalanságáról tudott volna.

Végül az Elsőfokú Bíróság akkor is tévedett jogkérdésben, amikor úgy ítélte meg, hogy a felperes – akinek alkalmazási helyét több mint 9 hónappal a kirendelését követően módosították – kivételes helyzete ellenére a Bizottság jogosan utasította el a felperes által a személyzeti szabályzat 38. cikkének d) pontjára hivatkozással megfogalmazott, a szokásos alkalmazási helyén (Luxemburgban) felmerülő költségei fedezéséhez elengedhetetlen pénzüsszegeknek a személyzeti szabályzat VII. melléklete 17. cikkében foglalt feltételekkel történő áttulathatására irányuló kérelmét.